

У жељи да активније допринесем овом радном документу, са којим се у потпуности слажем и подржавам идеје које он заступа, понудио сам редакцији НСПМ овај текст са предлогом да га објаве, и тиме отклоне неке недоумице, које је он код дела јавности изазвао.

Наиме, испоставило се да „Иницијативу...“ не оспоравају само они *против* којих је усмерена, већ и један део *патриотске*

јавности, делимично и са правом сумњичав о пореклу и интенцијама ових предлога; сви знамо шта нам се све дешавало последње две деценије, тако да је тај страх од још једне обмане више него оправдан, па и разумљив.

Покушаћу овим додатним *објашњењима* да бар некима од њих понудим свој угао посматрања, као неко ко није учествовао у њиховом састављању, а исто тако да и сам (себи!) дубље објасним зашто сам се тако децидно изјаснио са подршком, какву нисам дао никоме и ничему у протекле, а поменуते 2 деценије...

1. да се о најважнијим државним питањима од значаја за све грађане одлучује непосредно демократски, а не унутар уских интересних и олигархијских група;

*Овом тачком онемогућило би се измештање права одлучивања о питањима од опште-државног и националног значаја из „руку“ грађана и народа, што је постало манир последњих неколико режима; сви смо видели како се доносе одлуке за које је потпуно јасно да су против ставова јавног мњења (или су бар- спорне), али се злоупотребе настављају (кандидатура у ЕУ, сарадња са хашким трибуналом, партнерство за мир, чланство у НАТО итд).

Пише: Милан Кнежевић
субота, 05 мај 2012 13:20

Предлог- То би се могло регулисати обавезом нпр. 2/3 већине у Скупштини, за такве одлуке. Уколико је није могуће, спровести- референдум...

2. што хитније расписивање референдума о приступању ЕУ и НАТО (са забраном поновног расписивања у року од 10 година) уз обавезу свих државних институција да се стриктно придржавају и раде на примени тих одлука какве год оне биле;

*Први део реченице је логичан след из прве тачке *Иницијативе*; сви знамо како се „на мала врата“ спроводе одлуке од огромног значаја за целокупно становништво државе, иако је подршка таквим корацима више него сумњива. Што се тиче обавезе стриктног придржавања референдумске одлуке- јасно је да је интенција предлагача једна боље детерминисана политика понашања државе, без сталних промена курса, кад год се промени састав *Владе*.
Сталним променама смера причињава се немерљива штета државним и националним интересима, те је циљ и смисао ове тачке је да се та пракса заустави, и коначно дефинише неки јаснији политички правац кретања и делања Србије, као државе.

3. уношење у кривични закон казних одредби против пропагирања сецесионизма, распарчавања, издаје или окупације земље, као и о вређању достојанства земље и националне части;

*Иако за то не постоје (или бар ми не знамо за њих) докази да су неке политичке партије и покрети формиран са једном једином намером- да се и на тај начин потпомогне комадање Србије за интересе *спољног фактора*- законска регулатива (која постоји!) не спроводи се, јер су те и такве снаге инфилтриране и у сам врх „власти“. Смисао ове тачке је поштравање казнене политике по том питању, не би ли се зауставило даље причињавање штете која се таквим активностима наставља свакодневно. То није проблем само са неким странкама *мањи*
на,
заштићених свим могућим средствима притисака из иностранства, већ и са неким наводно српским „националним“ странкама; није их потребно наводити, довољно је погледати неке предизборне слогане, и постане јасно о којима се ради...

4. одузимање националне фреквенције емитерима и новчано кажњавање медија за горе наведене врсте преступа;

*Не знам колико је уопште потребно објашњавати порекло ове тачке, ако знамо да скоро све медије у Србији или поседује, или контролише страни капитал, очито ненаклоњен објективном информисању јавности у Србији.

За ово сам и лично спреман да устврдим, будући да сам преко деценије радио у једном таквом, и на непосредан начин увидео како се тај посао у Србији обавља; са пуном одговорношћу тврдим да то са информисањем нема „благ везе“- они служе само и једино жељеном „креирању јавног мњења“. Ова тачка је кључно место за промене које су нам неопходне, ако уопште желимо да се сазна како се у Србији обављају „политички послови“.

5. увођење обавезног годишњег тестирања на дрогу за министре, посланике и одборнике, као и за све јавне службенике (укључујући и просветне и здравствене раднике);

*На први поглед, може изгледати мало наивно инсистирање на овом захтеву; но, ако знамо шта су све наркомани спремни да ураде да би задовољили своју „потребу“- више је него оправдана бојазан да су неке одлуке донете баш из таквих разлога. Уосталом, ко нема тај проблем, и нема чега да се плаши, зар не?

6. обавеза НВО, медија и других организација, регистрованих у Србији, да свако финансирање из иностранства посебно назначе на сајту, у емисијама или у штампаном издању, са навођењем износа и називом финансијера;

*Потреба за транспарентношћу, у коју се сви куну, а *скоро сви лажу*- намеће увођење елементарног реда у овој области. Можда не можемо спречити финансирање свакаких реметилачких и антидржавних организација у Србији, али- свакако можемо, а имамо и право на то- да знамо ко даје новац и чији је интерес у питању када се заступа нека идеја која нам делује као супротстављена државним или националним.

Уверен сам да би се увођењем овог Закона „*на мах*“ угасило бар $\frac{3}{4}$ постојећих, које сада користе тај „законски вакуум“, и несметано вршљају и директно се мешају у ствари са

Пише: Милан Кнежевић
субота, 05 мај 2012 13:20

којима, бар по декларисаној намени, немају никакве везе...

7. стриктни реципроцитет у економским и политичким односима са земљама у окружењу у којима постоји неравноправан и непријатељски третман српске робе и капитала, као што је случај у Хрватској и Словенији;

*Јасно је да се овде ради о проблему економске сарадње са неким државама региона, које злоупотребљавају тешку ситуацију у Србији и немоћ и/или одсуство воље државе да адекватно заштити домаће привредне субјекте. Свима су нам познати проблеми са којима се сусрећу наши привредни субјекти на хрватском и словеначком тржишту, али и са нелогичном предусретљивошћу коју сусрећу њихови, код нас...

Смисао овог предлога је да се ту уведе ред и праведан однос, који је до сада изостајао. О коруптивном елементу, да и не говорим...

8. смањене броја посланика и поделу Србије на 150 изборних јединица, у којима се бира посланик са именом и презименом, као представник грађана, а не странака; примену истог принципа и на одборнике у скупштинама општина; могућност смене посланика и пре истека мандата;

*Департизација, на најефикаснији могући начин; осим тешке ситуације, која намеће радикалније уштеде на буџетским трошковима, ово би онемогућило, у великој мери, неодговорност страначке самовоље и заштићеност партијских манипулација, нелогичних коалиција и невиђено непоштовање воље грађана.

Могућност смењивања пре истека мандата би натерало да посланици (одборници, странке) много одговорније заступају интересе оних, који су им и омогућили да седе у тим столицама...

9. укидање обавезних, бесмислених и понижавајућих „женских квота“ у свим телима и институцијама, или, пак, увођење сличних обавезних квота и за друге категорије;

*Ово је најчешћи пример обмањивања и замајавања народа по питањима „људских права“ и равноправности. Док год је потребно „квотирати“ такве обавезе, то је доказ да се из неких скривених „буцака“ диктира састав неких институција система. Обавеза мора бити само једна- да у тим телима седе најспособнији и најбољи; ког су пола, стаса, сексуалног опредељења или изгледа- никако не сме бити критеријум за састав неког одбора. Ово је један од главних генератора производње „послушних“ посланика, и са тим се мора *раскрстити...*

10. поништавање неуставних и „државоликих“ (грб, застава, „главни град“) одредби Статута АП Војводине и доношење новог документа који не би садржавао елементе нестабилности, дуплирања надлежности и увећана бирократије;

*Ова тачка је у директној вези са тачкама 3 и *донекле* 4; јасно се види да Устав нико у овој земљи не „зарезује“, а сви видимо којим путем се креће актуелна политичка гарнитура у Војводини. Није тешко повезати то са неким ситуацијама које су се већ одиграле у протеклим годинама у неким регијама око нас;

паралеле

се виде више него јасно, и крајње је време да се такви подухвати онемогуће, пре него што буде прекасно, и *дух не изађе из боце...*

11. „дебеоградизација“ власти која не би ишла на уштрб државног јединства; измештање појединих институција и министарстава у регионалне центре ван Београда;

*Идеја није ни нова, нити је треба много објашњавати. Треба је само спровести, али не на начин како то предлажу неке странке, које тај процес виде на сасвим другачији начин, а нису ни искрене у погледу спровођења таквих потеза. То би чак Београд растеретило многих издатака које данас трпи, смањило држави многе трошкове и унело доста живости у политички, па и економски живот целе државе.

12. хитно оснивање Српске развојне банке, о чему се годинама говори, али што се непрестано опструира од стране страног банкарског лобија који на тај начин исисава ионако недостајућа средства из српске државе и привреде;

*Идеја, којом би се увелико „зауздало“ мешање поменутог лобија у привредне токове у земљи, као и изместио део утицаја државе на економију, који она све више злоупотребљава. Привреда мора да буде само-организована и да сама одлучује о правцима свог развоја, без утицаја државе, која прекорачује своју регулативну улогу и директно контролише привредни и економски развој. Без такве банкарске подршке то је немогуће, а подразумева се и да држави не треба дати никакву контролу ни над радом те банке; ако већ неко треба да има контролу над њом, боље је да то буде у рукама Скупштине.

13. апсолутни нагласак на производни сектор, а посебно на пољопривреду и прехрамбену индустрију као годинама запостављену, а највећу развојну шансу; већу оријентацију на исток, нарочито на за нас отворено и компатибилно тржиште бившег СССР и земаља Средњег и Блиског истока;□□

*Будући да смо скоро све профитабилне и производне капацитете препустили страном контроли, а „мудрим“ приватизацијама *сатрли* оно преостало- једини преостали ресурс који можемо релативно малим улагањима да оживимо је- производња и прерада хране. У свету, у којем цена хране убрзано расте, а уз свест да постоје тржишта на која јесмо

добродошли, не само декларативно- то је једини логичан потез у смеру јачања економске моћи и привредне активности. Имамо сасвим довољно ресурса, радне снаге и само је потребно усагласити редослед потеза и елементарно осмислити стратегију, укључити у цео тај пројект и Развојну банку, која би пропратила са своје стране мањим финансирањем –резултати би били врло брзо зачуђујуће добри. У ери ГМО, цео свет је у „потери“ за органски произведеним производима, а ми ту имамо велике компаративне предности над конкуренцијом...

14. увођење „кризног“ пореза на профите страних банака и осигуравајућих друштава;

*Чињеница је да информација о њиховим приходима и профитима немамо довољно, као и да у тој сфери има много сумњивих детаља. Сви се сећамо афера о овој или оној банци, а и даље- све несметано раде. Цене услуга банака и ОЗ су најскупље у Европи, и крајње је време да почну да учествују и у кризи, што до сада никако није било случај, иако су једни од *криваца* за њу.

15. обавеза послодавца да раднику којег отпушта као технолошки вишак исплати отпремнину у висини двогодишње радникове плате;

* Увођење обавезе друштвене одговорности послодаваца; у ери либерал-капитализма, злоупотребе, непоштовање чак и Закона о раду у основним тачкама- узело је толико маха да се под хитно мора нешто предузети. Фирме са енормним профитима отпуштају људе без разлога само зато што могу, јер се то не кажњава, а онда одмах ангажују „помоћ са стране“ (хонорарне сараднике), и на тај избегавају дажбине за социјално, пензионо и здравствено осигурање, чиме директно угрожавају државни буџет. Увођењем ове одредбе као законске обавезе, пословодства би део те „енергије“ за отпуштање преусмерила на проналажење посла за своје запослене.

16. фиксно везивање пензија за раст плата у државној управи и обрнуто;

*Колика је потреба за нивелисањем прихода становништва, није баш потребно објашњавати; у земљи у којој су ти односи до те мере поремећени, да директор јавног предузећа које *производи губитке* има примања која стотинама пута превазилази примања већине пензионера, неопходно је увести нека ограничења у тим разликама. Нико и не помиње неке „уровњевке“, већ само лимите, којима би се расподела друштвеног дохотка довела у разумне пропорције. Изузев тога, то би реално мотивисало државне службенике на веће залагање на својим пословима; таквим условљавањем увек се постиже позитиван резултат, што се у пракси увек доказивало, а и аутоматски повлачило са собом много више друштвене солидарности и правде...

17. обавезна стерилизација за силоватеље у поврату; отварање дебате о поновном увођењу смртне казне за најтеже и посебно окрутне злочине;

*У времену које је иза нас, у коме су усвојене многе „иновације“ у казненој политици Србије, дошло је до рапидног раста криминала и најтежих кривичних дела. Будући да су резултати такви какви су- треба се вратити нормама које су се у пракси показале ефикаснијим у превентиви одвраћања; а тек у светлу сазнања да две најмоћније државе света (НР Кина и САД) и даље практикују најстрожу казну, ни не размишљајући да их укину- не видим ни један разлог да се опиремо овако логичном кораку, осим бољећивих „хуманистичких“ бесмислица, које је бесмисленима учинило искуство и пракса, а не

нечија строгост или ригидност...

18. забрана хомосексуалне пропаганде и промоције међу малолетним лицима;

*Ако је порнографија, дуван и алкохол забрањен за малолетне, не видим ништа спорно ни за ову забрану као обавезу за све друштвене чиниоце; нека ограничења по том питању морају се увести, нарочито због изузетне осетљивости овог проблема, који је код нас до сада изазвао много полемика и сукоба. У интересу је и оних који су против геј-права, и оних који су за- да се ту регулативом уведу нека, бар основна, „правила игре“. Свако, ко не заговара исувише горљиво само једну страну- видеће у овом е компромис, који не оштећује никог, а смирује страсти.

19. обавезно коришћење ћирилице као уставом прописаног писма у свим облицима јавне комуникације (осим за националне мањине);

*Иако је то и данас обавеза- не поштује се, под разним изговорима. Довољно је прошетати се градовима Србије, и видети *слике* у којима није баш јасно да ли смо у Србији, или у неком граду енглеског говорног подручја, читајући имена фирми, натписе и рекламе; томе треба поставити нека ограничења, уколико нам је уопште стало да и после нас неко говори српским језиком. Ово је само на изглед неважно питање; суштински, решавањем тог проблема, потпомогли би решавање и многих других.

Додајем да би требало додатно опорезовати сваког, ко својој фирми даје назив на страном језику, ако на матерњем постоји израз или појам. И то је у свету примењивано, и дало неочекивано добре резултате у очувању домаће културне баштине, што језик, свакако, јесте. Ту се никако не ради о ксенофобији, већ о основном поштовању свог језика и културе.

20. обавезна основна војна обука у трајању од три до шест месеци.

*У свету у коме живимо, крајње је неодговорно не спровести барем основну војну обуку становништва; спровођење ове идеје никако није супротстављено идеји професионалног

Пише: Милан Кнежевић
субота, 05 мај 2012 13:20

војног кадра, већ је врло комплементарно. Такође, у пракси се показала као врло добра, и многе армије света су баш комбиновањем ова два концепта постигле врло високу обученост и организованост својих одбрамбених потенцијала.

У нади да сам бар неке помогао да схвати мотивацију аутора, као и моју предану подршку „Иницијативи за спас Србије“ и листи НОПО, која је ових 20 тачака усвојила и као део свог политичког пледоајеа, позивам и друге, да својим сугестијама допринесу у још јаснијем профилисању овог државотворног концепта. Више него икад, потребна нам је мобилизација свих којима је стало до опстанка Србије, јер је „ала и врана на њу притиснула“, а *ови*, којима је задатак да је бране- то не раде (или им, - помажу?); крајње је време да по страни оставимо своје личне сујете, бескомпромисност и тврдокорне ставове. Први корак морамо учинити заједно, подршком спремнима да воде; основни принципи, по мени, сабрани су у ових 20 тачака. *Финесама и*

надградњом

се не

можемо позабавити док се не уведе елементарни ред у Србији, која прво мора да се утемељи на правди, законима и поштовању рада. Спровођењем

Иницијативе

у праксу уклонили би се многи, ако не и сви „клипови“ у нашим „точковима“, те

предлажем свима-

окрунимо клипове

...